

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 162. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388192016/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

mig den Snaksomhed, hvormed jeg opholder mig ved saamange Smaatræk i disse mine lykkelige Ungdomsdage. Enhver af dem har Roesomhed for mig; endog de ubetydeligste vilde jeg nødig savne paa dette landlege Vinterstykke, der endnu saa ofte fremstiller sig i Fortidens fjerne Baggrund, tiltrækker og fængsler min Erindring, opliver og forynger mit gamle, af tunge Sorger derefter saa haardt prøvede Hjerter. Gode Læser! jeg har ingen Anden, til hvem jeg kan sige: »kan Du huske *det?* og kan Du huske *det?*» De ere borte – alle de som dengang med mig delte den glade Juul. Jeg er ene blandt en yngre Slægt, og derfor dvæler mine Tanker saa tidt og saa længe ved den Henfarne.

Efter at have tildeelt os denne Forfriskning, vendte vore smukke Markentersker tilbage med let Madkurv og tomme Flasker. Conrectoren, som nu havde faaet nok af Jagten, fulgte dem; vi Andre kom først efter, da Solen havde fuldendt sin korte og lave Bane, og de større Stjerner pippede frem paa Himmels mangefarvede Hvelving.

»*Otium est pubinar amoris.*»* sagde Conrector advarende til Disciplelene, naar han tydede et Sted i Æneidens fjerde Bog, hvor den fromme Skjelm mødes med Dido i Grotten, og forklarede han altid *otium* ved: »gode Dage og Mangel paa bestemt stadigt Arbejde.» Her befaandt jeg Rigtigheden af hans *Maxime*. Tilforn havde jeg virkelig aldrig haft Tid eller Mag til at forelske mig. De smukke Pigeansigter vare gledne mig forbi som Billeder i den magiske Lygte. Havde jeg endog en enkelt Gang givet mig Stunder til at fastne mit Blik ved en udmærket Gjenstand i Hovedstadens glimrende Panorama; de alvorlige Muser havde dog stedse henviist deres lydige Søn til Collegier og Bibliotheker, Lucubrationer og Timeinformationer. Der skal *otium* til at elske; og den manglede jeg nu ikke paa Ulvedal; ogsaa vare der Piger nok; men den Ene gik mig ivejen for den Anden. Det gik mig ligesom den Beskjænkede, der stod midt paa Torvet med Gadedørsnøglen i Haanden, og stak efter de uafsladelig rundtsejende Huse.

De smukkeste af alle dem jeg saae, vare unægtelig Kammerraadens egne to Døttre; men de vare begge To lige smukke: saa at jeg aldrig vidste, hvem jeg skulde give Fortrinet, naar de stode ved Siden af

* »Ledighed er Elskovs Hovedpude.»